

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **E. S.**, narozená dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2020 č.j. OAM-1133/ZA-ZA11-ZA10-2019

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobkyně v žalobě namítala, že byla v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácena na svých právech. V žalobě jako žalobní body ve smyslu ust. § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále také „s. ř. s.“), vyjmenovala

ustanovení, která měl žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí porušit, konkrétně ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále také „správní řád“), ust. § 2 odst. 4 správního řádu, ust. § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, ust. § 52 správního řádu, ust. § 68 odst. 3 správního řádu a § 12 písm. b) zákona o azylu, ust. § 14a zákona o azylu, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 33 Ženevské úmluvy. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného, že jí v zemi původu nehrozí pronásledování, resp. vážná újma, dle ust. §§ 12 a 14a zákona o azylu, přičemž měla za to, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci, což způsobilo nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. **V žalobě odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 10. 9. 2008, sp. zn. 9 Azs 49/2008, který se zabýval domácím násilím v souvislosti s rozhodnutím o azylu. Následně zrekapitulovala své potíže v zemi původu, kdy poukázala na nemožnost získání odpovídající ochrany před pronásledováním ze strany partnera. V napadeném rozhodnutí měl žalovaný zcela účelově bagatelizovat pronásledování, kterému žalobkyně v zemi původu čelila. Podle žalobkyně žalovaný v napadeném rozhodnutí naprosto nedostatečně zjistil skutečnost, že se stala obětí domácího násilí ze strany partnera, který byl a doposud je příslušníkem policejního sboru, tudíž možnost právně se bránit proti pachateli měla žalobkyně značně omezenou. Žalobkyně odkázala též na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2005, č. j. 4 Azs 467/2004 – 89 a ze dne 30. 9. 2008, č.j. 5 Azs 66/2008 – 70, na základě kterých dospěla k přesvědčení, že žalovaný nesplnil svou povinnost klást vhodné otázky, a toto nesplnění vedlo k nedostatečnému zjištění skutkových okolností.**

3. Žalobkyně tvrdila, že žalovaný pominul skutečnost, že ačkoli mechanismů, které jí poskytuje právní řád ve vlasti, v minulosti vícekrát využila, nikdy nevedly k získání účinné pomoci ze strany státu a také naprosto nezohlednil skutečnost, že bývalý manžel žalobkyně je policista. Tvrdila, že se opakovaně pokoušela hledat u policie pomoc před pronásledováním, nicméně s ohledem na kontakty bývalého manžela, se jí nikdy adekvátní pomoci nedostalo. Argument žalovaného, že policisté její trestní oznámení vyšetřovali a v dané věci přijali nezbytná opatření na ochranu její osoby, dle žalobkyně, naprosto nereflexuje skutečnost, že tato opatření nevedla k žádnému zlepšení její situace a nejednalo se o účinnou ochranu. Žalobkyně v žalobě uvedla, že: *„V prosinci roku 2019 se žalobkyně rozhodla partnera definitivně opustit a uprchla před ním do Moskvy. On ji však vypátral v hostelu, kde byla ubytovaná, a fyzicky ji napadl, vlácel ji za vlasy a škrtil ji. Recepční zavolala policii, ta však po výsledku oznámila žalobkyni, že si svoje rodinné vztahy musí vyřešit sami, že zasáhnou, až když půjde o život. Žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí tvrdí, že v současné době je již žalobkyně s manželem rozvedená, nežijí spolu a jedná se tak prakticky o dvě cizí osoby, policie by tedy dle názoru správního orgánu měla již nyní celou věc šetřit, jako by byla obrožena jakákoli jiná osoba. Žalovaný však naprosto opomíjí fakt, že ani v době útoku v Moskvě již mezi žalobkyní a pachatelem nebyly žádné rodinné vazby. Dle logiky žalovaného by tak policie měla případ posuzovat stejně, jako jakékoli jiné napadení. Jak ale vidíme, nestalo se tomu tak, a policie stále nablížela na situaci jako na rodinnou záležitost. Není zde tedy žádná záruka, že by tomu v budoucnu bylo jinak. Žalobkyni tedy v případě navrácení do země původu brozí reálné a bezprostřední nebezpečí násilí páchaného na její osobě ze strany bývalého manžela, kterému státní orgány nejsou schopny či ochotny účinně zabránit.“*
4. Poukázala také na zprávu týkající se domácího násilí v Rusku, ze zprávy Human Right Watch "I Could Kill You and No One Would Stop Me" - Weak State Response to Domestic Violence in Russia, ze které dle žalobkyně vyplývá, že závažné mezery v ruských zákonech připravují ženy o ochranu před domácím násilím a o spravedlivý trest za něj. **Měla tak za to,**

že z její výpovědi i ze zpráv o situaci v zemi původu tedy jasně vyplývá, že má odůvodněný strach z pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu svého pohlaví a příslušnosti k určité sociální skupině, neboť v zemi původu byla dlouhodobě obětí domácího násilí ze strany partnera a stát nebyl schopen odpovídajícím způsobem jí zajistit ochranu před tímto pronásledováním. Žalobkyně měla rovněž obavu, že by jí v zemi původu hrozila vážná újma dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, a to z důvodu nelidského a ponižujícího zacházení.

5. Žalobkyně považovala závěr žalovaného o možnosti vnitřního přesídlení za nesprávný, protože se nedomnívala, že by přestěhování na jiné místo v rámci ruského území, vedlo k úniku před případnými potížemi, které uvedla v žalobě. Sdělila, že možnosti vnitřního přesídlení již jednou využila, když na konci listopadu 2019 odjela do Moskvy s úmyslem uniknout před násilným bývalým manželem. Dodala, že hlavním důvodem, proč se již dříve nepokusila se přestěhovat na jiné místo v Rusku, nebyl nedostatek finančních prostředků, jak z její výpovědi vyvodil žalovaný, ale především dlouhodobé výhrůžky bývalého manžela, že ji všude najde a nenechá ji spokojeně žít.
6. V závěru žaloby žalobkyně poukázala na rozsudek ze dne 4. 11. 2019, Volodina v. Russia, aplikační číslo 41261/17 Evropského soudu pro lidská práva, který s odkazem na zprávu Ruského Vysokého komisaře pro lidská práva, uvedl, že řešení případů násilí páchaného na ženách je v Rusku značně latentní. Žalobkyně se nesnažila upozornit na nezáměr policie příslušné správní orgány, protože měla strach z výhrůžek bývalého manžela, který jí měl vyhrožovat zabitím, v případě, že by přišel o práci u policejního sboru z důvodu stížností žalobkyně na nesprávný postup policie. Žalovaný se dle žalobkyně zabýval pouze formální možnosti vnitřního přesídlení, nikoli možností faktickou, přičemž možnost vnitřního přesídlení vůbec nezkontroloval v souladu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu ve vztahu k individuálnímu případu žalobkyně a nezjistil tedy skutkový stav v souladu s ust. § 3 správního řádu.
7. Žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi nesouhlasil, neboť dle jeho názoru neprokazují, že by porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu, zásady správního řízení či mezinárodní závazky České republiky. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobkyně, informace o zemi původu a na žalobou napadené rozhodnutí. Svůj postup žalovaný shledal v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobkyně nepovažoval napadené rozhodnutí za vadné, nepřezkoumatelné či nezákonné. Měl za to, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení sdělila, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jenž považoval v daném případě za zcela dostatečné. Dle názoru žalovaného, žalobkyně nebyla v průběhu správního řízení zkrácena na svých právech, v tomto směru odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

9. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobkyně k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
10. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně dne 15. 12. 2019 požádala o udělení mezinárodní ochrany. K této žádosti uvedla dne 18. 12. 2019 své osobní údaje a dále, že je ruské státní příslušnosti i národnosti, pravoslavného vyznání, a dorozumí se ruským jazykem. Od roku 1994 je rozvedená a má dvě děti, které se narodily v roce 1993 a 1999. Nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani organizace, nikdy se politicky neangažovala. Posledním místem pobytu ve vlasti bylo město X, kde fakticky bydlela i byla registrovaná k pobytu. V domě žila 27 let, bydlela zde s dětmi a bývalým manželem. Dne 1. 12. 2019 odjela z Astrachaně do Moskvy, kde pobývala do 14. 12. 2019, kdy odletěla do České republiky. Z Ruska vycestovala na základě cestovního dokladu a českého turistického víza. V dobách Sovětského svazu jednou navštívila Československo, což byla její jediná cesta mimo území Ruska. O udělení mezinárodní ochrany nežádala v České republice ani v jiných státech. Jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany uvedla, že utekla od bývalého manžela, který ji týral.
11. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 18. 12. 2019 uvedla, že byla téměř celý život morálně týrána bývalým manželem, přičemž to již dále nemohla snášet. Údajně byla týrána od roku 1999, kdy se narodil jejich syn. Manželé se rozvedli v roce 1994, ale nadále spolu žili v domě v Astrachani a následně spolu měli v roce 1999 syna. Za důvod rozvodu označila manželovo pití alkoholu a následnou agresivitu vůči její osobě. Po rozvodu spolu nadále žili kvůli dceři, a protože agresivní chování, vůči její osobě, do doby druhého těhotenství ustalo. Uvedená agrese měla opět přestat přibližně v roce 2014, kdy si bývalý manžel našel novou ženu a ze svého domu se odstěhoval. V lednu 2019 se manžel žalobkyně vrátil do domu a chtěl po žalobkyni, aby se odstěhovala. K žádnému dalšímu fyzickému násilí nedošlo, neboť žalobkyni bránily děti a ona sama již byla také schopná se bránit. Bývalý manžel po ní požadoval, aby odešla z jeho domu, ale ona neměla dostatek finančních prostředků, aby se mohla odstěhovat. Agresivní jednání řešila s policií, konkrétně podala mezi lety 1995 a 2003 pětkrát trestní oznámení. K poslednímu incidentu mělo dojít při pobytu žalobkyně v Moskvě, kdy se ji měl bývalý manžel pokusit uškrtit, policii zavolala recepční z hostelu, kde byla žalobkyně ubytovaná, ale policie jim pouze řekla, že se jedná o rodinnou záležitost a ať si vše vyřeší sami. Po podaných trestních oznámeních docházela policie kontrolovat situaci v rodině žalobkyně, ale bývalý manžel žalobkyně se při kontrolách vždy choval slušně, takže ho policie nikdy neviděla agresivního, pouze v jednom případě byl zadržen na 15 dnů a dostal pokutu. Po každém zásahu policie přibližně týden nedocházelo k žádným incidentům, ale následně se agresivní chování ze strany bývalého manžela opět objevilo. Žalobkyně neodešla dříve kvůli svým dětem, protože musely chodit do školy. Uvedla, že v rámci Ruska se nepřestěhovala z finančních důvodů, v roce 2000 se o to pokusila, ale nebylo možné skloubit péči o děti s prací a placením vlastního bydlení. V současné době, kdy jsou její děti již dospělé, se nemůže přestěhovat, protože ji její bývalý manžel všude najde, varoval ji, že ji nenechá spokojeně žít. V domovském státě pracovala jako kuchařka, celý život se živila sama a pracovala až do odjezdu z Ruska. Pro vycestování se žalobkyně rozhodla, když se její bývalý manžel nastěhoval zpět domů, v té době si začala odkládat peníze na cestu. Ve své výpovědi uvedla, že její děti jí nemohou pomoci vyřešit její problémy, protože už mají svoji rodinu.

12. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 12. 2019, protokol o pohovu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 18. 12. 2019, informace OAMP – Ruská federace – Systém registrace k pobytu z e dne 12. 7. 2019, informace Freedom House Svoboda ve světě – Rusko ze dne 4. 2. 2019, informace Evropského azylového podpůrného úřadu - Ruská federace Státní aktéři ochrany ze dne 21. 8. 2017, informace Mezinárodní organizace pro migraci – Údaje o zemi Ruská federace ze dne 29. 3. 2019, informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 14. 8. 2019, informace Human Rights Watch Rusko ze dne 17. 1. 2019, žalobou napadené rozhodnutí č.j. OAM-1133/ZA-ZA11-ZA10-2019 ze dne 7. 2. 2020.
13. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
14. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
15. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
16. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
17. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
18. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobkyně porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobkyně v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
19. Žalovaný se na str. 4 až 7 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Vyjádřil se ke skutečnostem, které žalobkyně uvedla jako důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a uzavřel, že nebylo zjištěno, že by žalobkyně byla ve své vlasti pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měla odůvodněný strach

z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného ztotožňuje a odkazuje na něj.

20. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze 22. 7. 2020 č.j. 4 Azs 63/2019 – 40 uvedl, že: *„Jedinou konkrétnější a ve vztahu ke stěžovatelčině případů individualizovanou stížnostní námitkou tak zůstala otázka tvrzeného domácího násilí ze strany jejího bývalého manžela. Krajský soud, stejně jako předtím žalovaný, se však touto otázkou podrobně zabývali a na přiléhavé závěry obsažené v odstavcích 26. a 27. napadeného rozsudku, resp. též na strany 5 až 7 napadeného rozhodnutí lze nyní pro stručnost odkázat. Nejvyšší správní soud se s jejich závěry ztotožňuje. Nad rámec tam uvedeného poukazuje i na úvahy, jež na půdorysu skutkové obdobného případu jiné stěžovatelky vyslovil Nejvyšší správní soud k otázce domácího násilí v usnesení ze dne 10. 9. 2008, č. j. 9 Azs 49/2008 - 55. Podle něj „obava z vyhrožování soukromých osob není azylově relevantním důvodem ve smyslu § 12 zákona o azylu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, nebo rozsudek ze dne 24. 2. 2005, č. j. 8 Azs 13/2005 - 41, na www.nssoud.cz), neboť se jedná zcela jednoznačně o jednání jednotlivců, které nelze přičítat k odpovědnosti státu.“ Stejně jako v odkazované věci řešené devátým senátem ani nyní stěžovatelka neuvedla žádné skutečnosti, jež by nasvědčovaly tomu, že by měla oprávněné obavy před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i pro zastávání určitých politických názorů, jež by mohly zakládat důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu a neuvedla ani okolnosti zakládající reálné nebezpečí vážné újmy umožňující udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) téhož zákona. [21] Nejvyšší správní soud si je v této souvislosti vědom své judikatury, podle níž „[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Ve stěžovatelčině případě však současně nelze přehlédnout, že hodnověrnost její výpovědi vztahující se k domácímu násilí byla oslabena skutečnostmi vyplývajících ze správního spisu. (...) Zbývá dodat, na co již správně poukázal krajský soud, totiž že stěžovatelka nevyužila všech možností řešení těchto svých osobních a rodinných problémů v zemi původu, jež měla k dispozici. Při nespokojenosti s postupem policie, na niž se dle svých tvrzení obrátila, mohla podat stížnost k nadřízeným státním orgánům (viz informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 25. 7. 2016, jež je součástí správního spisu).“ Městský soud v Praze má za to, že i v případě žalobkyně obava z vyhrožování od soukromých osob není azylově relevantním důvodem ve smyslu § 12 zákona o azylu. Ze spisového materiálu vyplývá, že přístup ruské policie k domácímu násilí není zcela ideální, ale v konkrétním případě žalobkyně je zřejmé, že policie její trestní oznámení řešila a činila takové kroky, aby žalobkyni pomohla. Sama žalobkyně nevyužila všech možností řešení těchto svých osobních a rodinných problémů v zemi původu, jež měla k dispozici. Při nespokojenosti s postupem policie, na niž se dle svých tvrzení obrátila, mohla podat stížnost k nadřízeným státním orgánům nebo jinému policejnímu oddělení, které jí pomohlo v minulosti, když bývalého manžela po dobu 15 dnů zadrželo a udělilo mu pokutu, bez ohledu na to, že je policista.*
21. Dále soud považuje za nutné upozornit na vnitřní nekonzistentnost výpovědi žalobkyně, která k násilí ze strany bývalého manžela uvedla: *„Byla jsem dlouhou dobu, skoro celý život morálně týraná mým manželem. Už jsem to nemohla dál snášet. Týral mě od narození mého syna od roku 1999, bil mě, už když jsem byla těhotná, syn se narodil v sedmém měsíci.“* a také

„Choval se ke mně normálně dokud, dokud jsem neotěhotněla se synem. V tu dobu se to týrání začalo.“, ale k otázce žalovaného, co bylo důvodem rozvodu, sdělila: „Manžel často pil a bil mě, proto jsem se s ním rozvedla.“. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany je tedy zcela zřejmý nesoulad v informacích o době, kdy mělo započít údajné týrání žalobkyně, tedy zda k němu došlo již v době před rozvodem v roce 1994 nebo až před narozením syna žalobkyně v roce 1999. Vzhledem k těmto zjištěním má soud za to, že žalobkyně úmyslně pozměnila některé skutečnosti, tak aby zvýšila intenzitu svých potíží s bývalým manželem.

22. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně popsala incident, který měl proběhnout dne 14. 12. 2019 v Moskvě, kdy se ji měl bývalý manžel pokusit zabít. Zde Městský soud v Praze dospěl k názoru, že žalobkyni popsaná situace je vysoce nevěrohodná, neboť tato měla proběhnout ve stejný den jako vycestování žalobkyně do České republiky. V žalobě žalobkyně uvedla, že tento incident pouze urychlil její vycestování, pro svou cestu si však obstarala turistická víza, která není možné během necelého dne získat. Také pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl proveden dne 18. 12. 2019 tedy pouhé 4 dny od doby, kdy ji měl bývalý manžel škrtit s úmyslem ji zabít, v takovém případě by zcela jistě žalobkyně stále měla na krku otlaky či jiné následky zápasu, tedy mohla a měla žalovanému správnímu orgánu prokázat, že byla skutečně napadena (pozn. soudu: zde lze spatřit další rozpor ve výpovědi žalobkyně, neboť k údajnému pokusu o vraždu mělo dojít v době, kdy v jiné části výpovědi je uvedeno, že na žalobkyni pouze křičel a udělal jí ostudu). Dle soudu je ze spisového materiálu zřejmé, že žalobkyně měla zcela jistě určité potíže se svým bývalým manželem, intenzita těchto problémů však poklesla přibližně v roce 2014, kdy si našel novou partnerku a od této doby již žalobkyně nebyla zbita.
23. Ze zjištěného skutkového stavu je tak zřejmé, že žalobkyně zůstávala v domě bývalého manžela z finančních důvodů, neboť neměla dostatečné finanční prostředky na zajištění vlastního ubytování. Jistá forma rozporů u manželů se dá zcela jistě očekávat, pokud spolu po rozvodu nadále žijí v jedné domácnosti. Ruská federace svojí nadprůměrnou rozlohou poskytuje žalobkyni ideální možnost pro využití institutu vnitřního přesídlení. Soud dospěl k závěru, že žalobkyně uvedla incident, ke kterému mělo dojít v Moskvě účelově, možnost využití institutu vnitřního přesídlení je v posuzovaném případě zcela namístě, protože v době, kdy spolu manželé již nebydleli, ustalo veškeré násilí vůči žalobkyni a nelze ani předpokládat, že by k něčemu takovému mělo v budoucnu dojít. K možnosti přesídlení v rámci domovské země cizince se již Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozhodnutích ze dne 23. 10. 2017 č.j. 7 Azs 318/2017-18 či ze dne 1. 7. 2017 č.j. 8 Azs 101/2017-26.
24. Sama žalobkyně svým jednáním, kdy po dobu přibližně 25 let bydlela v domě svého bývalého manžela i po jejich rozvodu a v posledních letech i proti jeho vůli, nevytvořila takové podmínky, aby jí ze strany státních orgánů mohla být poskytnuta účinnější pomoc. Policie dle názoru soudu učinila všechny dostupné kroky, které bylo za daných podmínek možné provést. Žalobkyně měla v první řadě opustit společnou domácnost, pokud se v ní necítila bezpečně a až poté označit ochranu ze strany státních orgánů za neúčinnou, pakliže by útoky dále pokračovaly. Policie by musela řešit, pokud by bývalý manžel žalobkyně narušoval domovní svobodu žalobkyně i po jejím přestěhování.
25. K namítané skutečnosti, že se bývalý manžel žalobkyně pokoušel prostřednictvím společných dětí zjistit její aktuální místo pobytu, soud uvádí, že žalobkyně není povinna

svým dětem ani manželovi sdělovat nové místo svého pobytu, proto není tato skutečnost překážkou vnitřního přesídlení v rámci Ruska.

26. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“
27. Žalovaný se na str. 8 napadeného rozhodnutí vypořádal též s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Uvedl, že žalobkyně je dospělou, zdravou a plně právně způsobilou a práceschopnou osobou. Je rozvedená a má dvě dospělé soběstačné děti, které žijí v Rusku. S ohledem na uvedené konstatoval, že v případě žalobkyně neshledal výjimečné okolnosti, kdy by bylo nehumánní jí azyl neudělit. Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení za dostatečné, má za to, že nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv.
28. Žalovaný se na str. 9 až 12 napadeného rozhodnutí zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany. Konstatoval, že v řízení nevyšlo najevo, že by mohla žalobkyni v případě návratu do Ruska hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Nebyl tak dán důvod k udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu.
29. Pokud jde o otázku, zda jsou v posuzované věci důvodné obavy, že by žalobkyni hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající v mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení nebo trestání, či vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti v důsledku svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu [ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) a c) zákona o azylu], žalobkyně nedoložila v průběhu správního řízení jakékoliv problémy s ruskými státními orgány či bezpečnostními složkami, které by ve vlasti před svým odchodem měla, nebyla v zemi původu trestně stíhána, z Ruska

vycestovala zcela legálně a bez problémů. Dle informací, které si obstaral žalovaný, nic nenasvědčuje ani tomu, že by žalobkyně byla v případě svého návratu do vlasti jakkoliv postížena za svoji azylovou žádost v zahraničí. Zabýval se i bezpečnostní situací v Rusku, k čemuž shromáždil dostatek podkladů a dospěl k názoru, že v zemi původu žalobkyně neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno ve vztahu k žalobkyni pokládat za vážnou újmu. S hodnocením žalovaného městský soud souhlasí, považuje ho za dostatečné a zcela přezkoumatelné.

30. Městský soud v Praze dodává, že žalovaný se také dostatečně zabýval možnostmi udělení mezinárodní nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny, a to na str. 8 a 11 napadeného rozhodnutí. Soud se ztotožňuje s tvrzením žalovaného, že v případě žalobkyně nedošlo ke splnění důvodů, pro které by bylo možné jí udělit za účelem sloučení rodiny mezinárodní ochranu podle § 13 nebo doplňkovou ochranu podle § 14b zákona o azylu.
31. Městský soud v Praze dospěl k názoru, že žalobou napadené rozhodnutí není v rozporu s žalobkyní uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva.
32. Soud dále nenalezl nedostatky v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu. Postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny důležité okolnosti, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, a během pohovoru kladl žalobkyni vhodné otázky. Při zjišťování skutkového stavu vycházel žalovaný např. z informace OAMP – Ruská federace – Systém registrace k pobytu z e dne 12. 7. 2019, informace Freedom House Svoboda ve světě – Rusko ze dne 4. 2. 2019, informace Evropského azylového podpůrného úřadu - Ruská federace Státní aktéři ochrany ze dne 21. 8. 2017, informace Mezinárodní organizace pro migraci – Údaje o zemi Ruská federace ze dne 29. 3. 2019, informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 14. 8. 2019, informace Human Rights Watch Rusko ze dne 17. 1. 2019. Tyto údaje pocházejí dle názoru soudu z nezávislých zdrojů a jsou dostatečně objektivní. Shromážděné podklady jsou přiléhavé na poměry žalobkyně. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil své rozhodnutí. Žalovaný tak neporušil ust. § 2 odst. 4, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů ani jiná ustanovení správního řádu či jiných právních předpisů. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
33. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. února 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně